

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Komm. Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 4.50 лв., 20 броя 9 лв.,
40 броя 18 лв. Един брой 50 ст. Двоен — 1 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 6 Септември № 28
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 6 Septemberstr. 28 Warna

ВРАНГЕЛ.

Преди половина година сглашенските империалисти експедираха в България 20—30000 щика врангелова армия, която маркируваше под звуковете на своите музика и правеше паради. На желтия печат бе забранено да говори за тази армия, на народняци и цанковисти не се позволи да я посрещнат с подобающи почести, а тесняците не држзеха да покажат изхабеното си оржие — протесни резолюции и митинги.

От денят на „евакуирането“ из пределите на Русия, врангеловата армия се взе под покровителството и издржжката на сглашенските империалисти, за да я изпозват против Сввет. Русия и за конкретни свои цели и задачи на „близкия изток“. Българската буржуазия подписа мирните договори, като че ли на шега и при изплъненето им почна да хитрува. При разформироването и разоржаването на „народната“ ни армия буржуазните партии, печат и правителство зареваха пред победителите: „България загива, оставена без защита, както от външни, така също и от вътрешни врагове; болшевизма ще ни удуши, доброволческата армия е невъзможна, доброволците са ненадежен безделнически елемент и на него не може да се опре съвременния строй“. Работата дойде до там, че българското правителство и буржуазията, с разпущането на армията, предадоха душата си в ръцете на сглашенските империалисти. „Благородната“ Франция влезе в положението на българската буржуазия и вкара в страната врангеловци, за да гарантира безопасността и спокойствието на контролните военни и репарационни комисии. От друга страна не бе на сметка на великите сжюзници домогванията на Сърбия, Гърция и Румания, които с голям апетит се готвиха да налагат санкциите, като окупираат и поделят страната. Всичко това стана не днес, а преди цели шест месеца и цялата буржуазия до сега мълчеше като лука, а пролетарията под водителството на тесняците далеч не бе решающ фактор в живота. Този пролетарият едва сега почва да проявява признаци на класов живот, в лицето на своята вече основана Бжл. Раб. Ком. Партия.

Пита се, защо тесняците звжнари едва сега разбраха врангеловската опасност и забиха тревога от своята камбанария. Отговора е прост и ясен: — Защото военното положение и цензурата едва сега се дигнаха. Тесняшките „далековидни“ вождове могат свободно да кукуригат на „големите“ „революционни“ маси от кржчмари, бакали еснафи, „малоимотни“ и многоимотни да излезат в еснафската си промена на широкия

мегдан и безопасно да правят митинги. Ако теснящината бе годна да даде революционна помощ на Свж. Русия не би допуснала изпращането от България на оржжии и войски за Крим на сжщите тия Врангеловци, и при пристигането им в България би се противопоставила активно на техните дезорганизиращи и морално сломени части. Тесняшкия дребнбуржуазен пацифизм е негоден да се противопостави, както на въжжашните, така и на вътрешните дребни на врангеловци. С дребнбуржуазния и малоимотен селски и градски калабалж, както и със средновековните цеховски синдикати далеч не може да се отиде. Празния шум на тесняците против врангеловци има за тях и конкретен смисъл: — да се подхранят тжмняшките авторитети и да се разчисти пътя за IV-ия конгрес на III-ия интернационал, где то ще се делат фондовете на коминтерна, между най „искрените“ приятели, за сметка на гладуещия руски пролетарий. Необходими са ефтени „акции“ за спекулативни цели, за да се влезе в Русия с шум и излезе с пълна кесия. Българския пролетарият се е наситил на тесняшките топорудии, и за да помогне на Руския пролетарият, както и на себе си, той се отделя от тесняшкия дребнбуржуазен калабалж в своята класова пролетарска комунистическа партия и в своя работнически революционен юнион.

Руския пролетарият ще се нуждае и днес и утре от солидарността на международния пролетарият. И българския пролетарият ще е в състояние да поведе борба, отбранителна и нападателна, да даде ефикасна помощ на своите сжбратя по труд и положение, когато в рамките на производството, — неговата родна стихия, се окопае в партия, юнион и червена гвардия. От фабриките, мините, заводите и работилниците пролетарията ще атакува мировата контрареволуция и Врангеловщината, а не като зяпа, по широките мегдани, в устата на политическите въжжиграчи, които сжбират сивия калабалж с спекулативни „политически“ цели.

Врангеловци са нераздвоено цяло с българската контрареволуция.

Борбата против Врангеловци е борба против свесветската контрареволуция!

Долу дребнбуржуазните хленченя против Врангеловци!

Долу исканията на дребнбуржуазните страхливци — да ги спаси дружбашкото правителство!

Да живее активната, организирана революционна борба под знамето на Бжл. Раб. Ком. Партия!

Пролетарии на класовия фронт!

трионеско правителство на Еберта — Носке против капиталистите. Обаче, отградното и за отбелезване в последната железничарска стачка е това, че тя за пръв път спре почти целото железнопътно движение в Германия. Това бе истинска обща железничарска стачка.

В противовес на досегащите железничарски борби в Германия, тая борба бе започната от чиновниците, локомотивистите и огнярите, които са организирани в Имперския Железничарски Синдикат, който пък от своя страна влиза в Чиновнически Сжюз. В тоя синдикат, който брои повече от 270,000 члена, влизат по-големата част от средните и нишките железнопътни чиновници. Наред с него сжществува и тжй наречения Германски железничарски сжюз, който се състои главно от железнопътните работници. Тоя

сжюз се числи към 10-милионния Общ Синдикален Сжюз.

За отбелезване е, че когато на сигнала за тая борба работниците от работилниците и помощните работници, организирани именно в Железничарския Сжюз скочиха като един човек да подкрепят локомотивистите, огнярите и чиновниците и се присъединят активно към тяхната борба, то водителите на тоя сжюз употребиха всички усилия за да предотвратят техното намисане в тая нежелана от тях борба. Но напразно: работниците останаха верни на своя здрав работнически революционен инстинкт и те, въпреки волята на своите водители, се хвърлиха с буйна ярост в борбата.

Но тая стачка подигна борческия революционен дух и готовност за борба не само на всички железничари, но и на почти целото останало германско борческо работничество. Тя бе активно подкрепена и от 70,000 общински работници в Берлин от трамваните, електричеството, газовото осветление и водопроводите.

От исканията на стачниците явствуват и мотивите, които са продиктували тая грамадна стачка. А те са следните: увеличение на заплатите, по-справедлива класификация, запазване на 8 часовия ден, премахване на уволненията по сжкращение на бюджета. Едновременно стачката бе и един енергичен протест против „данжния компромис“ на социалдемократите с буржуазията. Тоя „компромис“ коштува на германските работници 50 милиарда данжци и намалява хляба му наполовина. Очевидно, че тая стачка бе продиктувана от борбата за сжществуване на самата германска работническа класа.

Още в предвечерието на избухването на стачката, ръководителите на двете най-важни и решаващи в случая работнически организации — Общия Синдикален Сжюз и Общата федерация на служащите — я представиха пред самите работници и широките работящи маси като „безотговорна“, „безсжвестна“, „несмислена“ — и с това дадох право и възможност на социалдемократическото правителство, в лицето на неговия президент Еберт, да обяви тая стачка въжж от законите и да декретира, че на железничарите и држжалните служащи е забранено да стачкуват. Сжщият тоя Еберт натовари министра на транспорта да повика стачкоизменническите отреди, които по-рано социалдемократическото правителство организира под прекритието „техническа помощ“. За ония, които подбуждаха и подбуждат към стачка се предвиде затвор и глоба до 5000 марки.

Социалдемократическият полицейски президент Рихтер пак заповеда да се конфискуват всички суми в банките, които принадлежат на стачкуващите работнически организации, както и да бждат арестувани и всички, които подбуждат към стачка.

Борящите се железничари и работници в Германия не са очаквали и не могат да очакват друго отношение към техната стачка на социалдемократическото правителство, освен това, което констатираме тук. Това се знаеше и се знае от по-рано. Но какво бе отношението към тая стачка на независите и на Германската Обединена Комунистическа Партия? Партията на независимите социалдемократи, чрез своя пасивитет и окожни писания по нея, просто я сжботираха по един най-поджл начин. Г. О. К. Партия пък, както винаги, тжй и сега, пропита от полвинчатост, явно малодушие и страх, който по хиляди начини се теоритизираше и култивира в нея от нейните водители, немá смелостта да излезе с явни

босви лозунги, с които да заджлбчат, разширят и тикнат напред тая борба към нейния логичен революционен край, а се задоволи с едно адвокатско хитруване да абдикира от своите революционни задачи, като премина към формално изнасяне и обобщаване в своите печатни органи исканията на стачниците. Единствената политическа групировка и економическа организация, която подкрепиха стачната борба на германските железничари и работници с всички си революционен устрем и жар, макар и още сравнително малочислени, това са Германската Работническа Комунистическа Партия и нейния Общ Революционен Работнически Юнион. Тия две организации заставаха здраво на своята истинска революционна позиция, но те бежа заглушени от реакционния и контрареволуционен вой и организиран удар на социалдемократическото правителство, на синдикалните водители на бюрократизираните и обуржуазени економически организации и на водителите на опортюнистическите и реформистически партии от независимите социалдемократи и от Г. О. К. Партия.

Всички тия вкупом взети реакционни и контрареволуционни сили, от които едни преко, а други ко-свенно, еднакво действаха и провалиха гигантската борба на германските железничари.

Поуката от тая стачка за германските работници е извънредно голяма. Никога до сега те не бежа виждали тжй очевиден да изпълне противоработническата, контрареволуционна и предателска политика на социалдемократическото правителство спремо тях, на синдикалните и партийни водители от стария тип работнически партии, синдикати и синдикални сжюзи. Тая стачка окончателно разори пред стачкуващите и широките работящи маси гилостта и несжщателността на водителската политика и, оправда с нескжрушима яснота на действителните факти правотата на усвоената революционна тактика от страна на Г. Р. К. Партия и Г. О. Р. Юнион, и разчисти пътя за тяхното близко засилване и окончателен успех пред всички бюрократически, опортюнистически и реформистически партии и синдикални сжюзи в Германия и пред самия III комунистически интернационал.

Тая стачка е един ценен урок и за българските железничари и работници, които понесоха въжру собствениците си гжрбове всичкия ужас от изменническата и предателска политика на водителите на Б. О. С. Сжюз и на Българската Комунистическа Партия през общата железничарска стачка от 1919 и 1920 г.

Разграничителна линия.

Революционната енергия в скритата потенциална сила на пролетарията в даден исторически момент е величина определена и се мери с висотата на класовото сжзнание, а не с организираното количество. Това ни доказа историята. Германския и английския пролетарият, имаха най-многобройни организации, но с недостатжчно пролетарско революционно сжзнание и за това проявиха слабост в борбата си против контрареволуцията. Руския пролетарият бе малочислен и сжж слаби организации, но имаше високото сжзнание и той изнесе на плещите си велики борби и положи началото на революционното освобождение на мировия пролетарият. Когато пролетарската маса взета в своето цяло е погжлжала сжжизнелния пролетарски авангард, последния е негоден да ръководи тая маса, която го држпа назад. От тук произлиза стремлението в най-сжзнателната

Германската обща железничарска стачка

В края на януари и началото на февруари т. г. избухна небивала до сега в Германия обща железничарска стачка. Повече от 800,000 железничари бежа на крак. Разбира се, че от свесветската война насам тази не е първата стачна борба, която Германските железничари водят. За пръв път те поведоха такава борба в 1919 г., когато Германската революция се намираше на своя връж Треба да забележим, че в тая тухна стачка участвава предимно помощния персонал, когато грамадната част от чиновниците останаха чужди на тая борба. В 1920 г., през време на Каповия преврат, железничарите също се дигнаха на обща стачка, но тя бе декретирана от самото совналпа-

